

Zendingsberichten voor kinderen

Vierde kwartaal 2022

Zuid Pacific Divisie

[AdventistMission.org](https://www.adventistmission.org)

Heimwee!

Papoea-Nieuw-Guinea, 8 oktober

Evangelina (10)

‘Ik wil naar huis’, zei Evangelina. Ze plofte op haar bed, terwijl het zweet van haar gezicht en rug droop. ‘Het is zo warm hier. Ik heb het overal te heet voor.’ Het tienjarige Amerikaanse meisje voelde zich niet op haar plek in dit nieuwe en vreemde land. Zij en haar gezin waren zojuist aangekomen in Port Moresby, de hoofdstad van Papoea-Nieuw-Guinea. Ze bereidden zich voor op het zendingswerk dat ze zouden verrichten in een afgelegen buitenpost in Western, een provincie in het zuidwesten van Papoea-Nieuw-Guinea.

‘Mama, kunnen we alstublieft naar huis gaan?’, zei Evangelina. Het scheelde maar weinig of ze barstte in tranen uit. ‘Ik mis oma en al mijn vriendinnen. Ik ken hier niemand.’ ‘Het spijt me zo, lieverd’, zei haar moeder. Ze reikte het meisje een koele doek aan om haar bezwete gezicht af te vegen. ‘Ik weet dat het vreemd voor je is in dit nieuwe land te wonen. Het is moeilijk zo ver weg te zijn van al onze familieleden en vrienden. Toch weet ik zeker dat God nieuwe vrienden en een nieuwe familie in petto voor jou heeft, hier in PNG.’

PNG is een afkorting voor Papoea-Nieuw-Guinea. Iedereen gebruikt die afkorting, omdat het veel makkelijker te gebruiken is dan Papoea-Nieuw-Guinea. Evangelina vond het allemaal leuk en aardig klinken toen moeder tegen haar sprak. Toch verdween dat gevoel niet, het gevoel dat ze een buitenbeentje was en niet thuishoorde in PNG. De volgende dag hadden ze het erg druk. Het gezin ging het dorp in om inkomen te doen. In het dorp waar ze gingen wonen, waren geen winkels om te kopen wat ze nodig hadden. Daarom moesten ze een hoop inslaan.

Moeder had een enorme boodschappenlijst bij zich – het zou zo’n vier maanden duren voor ze hier weer terug zouden komen! ‘Evangelina, zou jij deze conservenblikken netjes neer willen zetten? Ze staan nu zo rommelig in de winkelwagen’, zei moeder. ‘Is goed, mama’, zei ze. ‘Graag!’ Ze vond het leuk de blikken, dozen en kleine pakketjes netjes en mooi neer te zetten. Een paar weken later was haar heimwee al flink geslonken. Het gezin had een spannende bootreis gemaakt naar hun zendingspost en had zich gesetteld in hun nieuwe woonplaats. Het bleek nooit saai te zijn om te leven in het land van de Gogodala stam in de Western, een provincie in het zuidwesten van Papoea-Nieuw-Guinea.

‘Evangelina, Nato speelt nu buiten spelletjes met een paar andere meisjes’, zei moeder. Nato was een jong Gogodala-meisje dat vlak bij hen woonde. ‘Ga ook naar buiten om met hen te spelen’, zei moeder. ‘Maar mama, ze staren naar me en ik kan ze niet verstaan’, antwoordde Evangelina. ‘Ik weet het, lieverd, maar hoe meer tijd je met hen doorbrengt, hoe beter je elkaar leert kennen’, stelde moeder voor. ‘Is goed, ik probeer het wel’, zei Evangelina. Elke dag ging Evangelina naar buiten om naar de spelende kinderen te kijken, waardoor ze zich steeds meer op haar gemak begon te voelen bij hen.

Op een vrijdagavond vroeg vader tijdens de sabbatopening aan Evangelina en haar broer waar ze blij mee waren. Evangelina dacht even na. Tot ze met een grote glimlach op haar gezicht antwoordde: ‘Ik ben blij dat ik me hoe langer hoe meer als een PNG persoon begin te voelen.’ Oh ja, ze zou nog aan genoeg moeten wennen, maar Papoea-Nieuw-Guinea werd steeds meer haar thuis.

Dank je wel voor je zendingsgeld. Daarmee kunnen we het goede nieuws vertellen aan Papoea-Nieuw-Guinea en over de hele wereld verspreiden.

In de voetsporen van een oude vrouw

Papoea-Nieuw-Guinea, 15 oktober

Shanita (12)

Een oude vrouw trok de aandacht van de twaalfjarige Shanita in de stad Wewak in Papoea-Nieuw-Guinea. De oude vrouw woonde vlak bij het huis van Shanita. Shanita vond haar een aardige oude vrouw. Ze glimlachte veel. Ze was altijd vriendelijk tegen Shanita. Toch was er iets vreemds aan haar. Elke zaterdag deed ze haar mooiste kleren aan en wandelde ze naar de kerk.

Shanita vond er niets raars aan dat iemand mooie kleren aantrok en naar de kerk wandelde. Dat deed zij zelf ook. Nee, ze vond het vreemd dat de oude vrouw elke *zaterdag* naar de kerk ging. Shanita ging op zondag naar de kerk en sloeg heus weleens een weekje over. Op een zaterdag besloot ze de oude vrouw achterna te gaan naar de kerk. Zodra ze zag dat de oude vrouw de deur achter zich dichtdeed, liep ze met haar mee. Samen wandelden ze de straat uit.

Na een tijdje kwamen ze aan bij een adventkerk. Daar gingen ze ieder hun eigen weg. De oude vrouw zette koers naar de sabbatschoolles voor volwassenen en iemand nodigde Shanita uit naar de sabbatschoolles voor kinderen te komen. Shanita genoot van de sabbatschool! Ze luisterde naar de verhalen uit de Bijbel. Ze leerde nieuwe kinderen kennen. Ze bleef om de preek te horen en 's middags ging ze naar de scoutingclub.

Thuis vertelde Shanita blij aan haar moeder en vader over de leuke kindersabbatsschool en de mooie preek. Ze omschreef de scoutingclub aan haar veertienjarige zus, Martina, en aan haar zevenjarige zusje, Martiva. De volgende sabbat ging Shanita weer naar de kerk. Ook de sabbat erop sloeg ze niet over en de sabbat daarop weer niet. Elke keer vertelde ze naderhand aan haar ouders en zusjes wat ze gezien en gehoord had.

Ze zei bijvoorbeeld dat de kinderen geleerd hadden dat God de hemel en aarde geschapen had in zes dagen. 'En dat is niet het enige', zei ze. 'Op de zevende dag was God klaar met zijn werk en rustte Hij. Hij zegende de zevende dag. Hij wil dat wij ook rusten op de zevende dag en onthouden dat Hij de aarde en alle mensen gemaakt heeft'. Nu begreep Shanita waarom de oude vrouw op zaterdag naar de kerk ging.

De oude vrouw bleef eraan denken dat God de aarde en alles erop geschapen had en rustte, net als God, op de sabbat. Zes sabbatten achter elkaar ging Shanita naar de kerk met het doel God beter te leren kennen. Op de zevende sabbat wandelde Shanita niet in haar eentje naar de kerk. Haar twee zussen gingen met haar mee. Shanita vond het heerlijk met Martina en Martiva naar de kerk te lopen. Het was zo fijn God samen te aanbidden. Al snel meldde Martina zich aan bij de padvinderij en Martiva deed hetzelfde bij de scouts.

De drie zussen dachten maar al te vaak, 'Zou het niet fijn zijn als vader en moeder ook op sabbat met ons naar de kerk gingen?'. Vele, talloze maanden lang baden de meisjes ervoor dat hun ouders de kerk ook wilden bezoeken. Op een dag lieten vader en moeder uit het niets weten dat ze op sabbat mee zouden gaan naar de kerk. De meisjes waren zo blij! Shanita wandelt nu elke sabbat naar de kerk met Martina, Martiva, vader en moeder. De meisjes bidden ervoor dat vader en moeder hun hart aan Jezus zullen geven en zich laten dopen. Ze weten dat God hun gebeden hoort en ze zal beantwoorden.

Dank je wel voor jouw zendingsgeld. Daarmee kunnen we Jezus' liefde verspreiden door Papoea-Nieuw-Guinea en over de hele wereld.

Hongerig

Papoea-Nieuw-Guinea, 22 oktober

Moreen (12)

Heb je weleens honger gehad? Heb je weleens *enorme* honger gehad? Moreen wel. Moreen heeft geen moeder. Haar moeder stierf toen ze nog maar heel klein was. Haar vader leeft nog wel en hij gaat elke zondag naar de kerk. Moreen heeft acht zussen en één broer. Ook zij gaan op zondag naar de kerk. Ze wonen in een dorp in Papoea-Nieuw-Guinea. In datzelfde dorp woont de tante van Moreen. Zij is adventist en gaat op sabbat naar de kerk.

Op een sabbat vroeg tante aan Moreen of ze zin had om met haar mee te gaan naar de kerk. Moreen vond de eredienst erg mooi. De andere kinderen waren vriendelijk en aardig. De volwassenen lachten naar haar en begroetten haar zo fijn. De volgende sabbat ging ze weer met tante naar de kerk en de daaropvolgende sabbat opnieuw. Vader kookte van woede toen hij hoorde dat Moreen op sabbat een kerk bezocht. De acht zussen en broer van Moreen waren ook boos. Zij gingen op zondag naar de kerk.

De acht zussen van Moreen wilden niet dat ze op sabbat naar de kerk ging en daarom kraakten ze haar helemaal af. Moreen vond het niet leuk belachelijk gemaakt te worden. Het deed pijn. Toch bleef ze op sabbat naar de kerk gaan. De acht zussen van Moreen hadden wel door dat hun kritiek niets opleverde en dus probeerden ze iets nieuws. Ze zetten haar buiten de deur. 'Jij bent onze zus niet!', zeiden ze. Maar tegen de avond namen ze hun woorden terug en lieten ze haar weer in huis om te slapen.

Moreen vond het vreselijk uit huis gejaagd te worden. Het deed pijn. Toch bleef ze op sabbat naar de kerk gaan. De acht zussen van Moreen zagen ook wel in dat het geen zin had haar buiten de deur te zetten en dus probeerden ze weer wat anders. Ze gaven haar geen ontbijt meer. Moreen vond het vreselijk met honger naar school te gaan. Haar maag was soms zo leeg dat het pijn deed. Toch bleef ze op sabbat naar de kerk gaan.

De weken en maanden verstreken en haar zussen begrepen niet waarom Moreen naar de kerk bleef gaan, hoe lelijk ze ook tegen haar waren. Ze wilden meer weten over haar God. Twee zussen begonnen met haar en tante mee te gaan naar de kerk. Het maakte vader niet langer boos en hij vond het goed dat ze met tante naar de kerk ging. Een paar burens merkten op dat Moreen zo geduldig en trouw bleef, al waren haar zussen en vader zo onvriendelijk. Ook zij begonnen naar de kerk te gaan.

Al is ze nog maar twaalf jaar oud, Moreen is een groot voorbeeld voor haar familie en burens. 'Mijn vader, zussen en broeder kunnen me links laten liggen en me haten', zegt ze, 'maar mijn Jezus zal dat nooit doen.' Ze dankt God dat haar tante haar meenam naar de kerk en haar leerde de sabbat heilig te houden zoals de Bijbel leert. Het vierde gebod luidt: 'Houd de sabbat in ere, het is een heilige dag'.

Ze wil niets liever dan God op sabbat te aanbidden met haar vader, acht zussen en broer bij zich. 'Bid alstublieft met me mee voor mijn familie', zegt ze.

Met jouw zendingsgeld op de dertiende sabbat kunnen we Hope Channel invoeren op de televisie in Papoea-Nieuw-Guinea, evenals Hope FM Radio. Daardoor kunnen mensen door het hele land over Jezus leren.

De kerk die uit de lucht kwam vallen

Papoea-Nieuw-Guinea, 29 oktober

Dorcas

Dorcas, die in een dorp in Papoea-Nieuw-Guinea woont, had het ontzettend naar haar zin tijdens het kamp. De leiders vertelden Bijbelverhalen, leerden de kinderen nieuwe liedjes en maakten eenvoudige knutselwerkjes met ze. Elke dag ontvingen de kinderen een kaartje met een Bijbeltekst erop om uit hun hoofd te leren. Op een dag kreeg Dorcas een goed idee, terwijl ze haar kaartje met de Bijbeltekst in haar handen hield.

Toen ze thuiskwam van het kamp, vroeg ze haar vader de Bijbelkaartjes te kopiëren. Dan kon ze die op school delen met haar vriendinnen. Daarna nodigde ze twee van haar beste vriendinnen uit om bij haar te zitten in de pauze. 'Ik heb iets voor jullie meegenomen', zei Dorcas. 'Het is een Bijbelvers. Laten we in de pauze bij elkaar komen om ze te oefenen en samen uit ons hoofd te leren.' De meisjes waren enthousiast over de kaartjes en vonden het een leuk idee de Bijbelteksten met elkaar te bestuderen.

Toch wisten ze Dorcas te verrassen toen ze de volgende dag samenkwamen. 's Ochtends vroeg hadden Dorcas en haar vriendinnen afgesproken bij de nabijgelegen rivier. Maar er waren geen twee meisjes die tijdens de pauze naar Dorcas kwamen, het waren er tien! Alle tien wilden de Bijbelkaartjes en alle tien wilden de verzen op die Bijbelkaartjes uit hun hoofd leren. Dorcas stond versteld dat zoveel kinderen nieuwsgierig waren naar Gods Woord! Ze had meer Bijbelkaartjes nodig! Dorcas gaf elk kind een kaartje en vroeg hun de volgende dag weer te komen om de Bijbelverzen te oefenen.

Naarmate de dagen verstreken, kwamen steeds meer kinderen tijdens de ochtendpauze naar Dorcas om hun Bijbelvers op te zeggen en een ander kaartje te krijgen. Binnen twee weken leerden bijna twintig kinderen hun Bijbelvers tijdens de schoolpauze. Wat een grote groep! Toen Dorcas haar moeder vertelde hoeveel kinderen inmiddels naar haar bijeenkomst kwamen, stelde moeder voor dat ze de kinderen bij hen thuis zou uitnodigen. Dat deed Dorcas; ze liet haar vrienden weten dat ze op woensdag- en vrijdagavond welkom waren in haar huis. Alle twintig vrienden kwamen opdagen en zij nodigden, op hun beurt, nog meer mensen uit.

'Mama en ik hadden van tevoren bedacht wat we met de kinderen zouden doen', legt Dorcas uit. 'We zongen liedjes, ik vertelde een Bijbelverhaal en we maakten dezelfde knutselwerkjes die ik geleerd had te maken tijdens het zomerkamp. De groep werd steeds groter.' Al snel kon het huis de kinderen niet langer bergen en kwamen ze buiten samen. Nog maar zes maanden geleden had Dorcas de Bijbelgroep opgericht en nu bezochten zo'n vijftig kinderen en een paar ouders Dorcas' bijeenkomsten op woensdag- en vrijdagavond. Bijna honderd mensen kwamen op sabbat naar hun huis toe. Dorcas bereidde dan een sabbatschoolles voor de kinderen voor, zoals wij die hier ook hebben, en haar moeder en vader hielpen haar bij de eredienst.

Op een dag lieten Dorcas' ouders hun dochter weten dat een aantal mensen hun hart aan Jezus hadden gegeven en gedoopt wilde worden! Wat een geweldig nieuws was dat! 'Het is zo fijn te weten dat mijn idee anderen geholpen heeft over Jezus te leren', zegt Dorcas.

Dorcas liet zich leiden door God. Daardoor is een hele nieuwe kerk ontstaan in haar dorp. In dit kwartaal gebruiken we een deel van jullie zendingsgeld om een tv-programma voor kinderen te beginnen, King's Kids Discipleship Series. Laten we geld apart leggen dit kwartaal zodat het tv-programma werkelijkheid kan worden. Zo kunnen we kinderen laten weten dat God van hen houdt.

Mi Sala!

Papoea-Nieuw-Guinea, 5 november

Natasha en Jiqui

Jiqui woont in Port Moresby, in Papoea-Nieuw-Guinea. Ze is nu acht jaar oud, maar ze heeft al iemand tot Jezus gebracht. Toen haar kerk een sabbat organiseerde die speciaal bedoeld was voor kinderen, was Jiqui één van de vier kinderen die tijdens de eredienst zou spreken. 'Dat was wel een beetje spannend', vertelt Jiqui. 'Ik zat toen in de eerste klas en kon nog niet goed lezen. Daarom las mijn moeder de preek aan me voor waarna ik hem uit mijn hoofd leerde. Ze leerde me duidelijk te articuleren en mijn handen te gebruiken terwijl ik sprak. Toen het tijd was voor de eredienst, was ik niet eens zo nerveus.' Op de speciale sabbat voor kinderen bad Jiqui dat God haar een luide stem zou geven en haar woorden zou gebruiken om iemand te helpen die meer over Jezus wilde weten. Ze wist het zelf niet maar één van de toehoorders werd door God geraakt terwijl Jiqui sprak.

Nooit eerder had Natasha een adventkerk bezocht. Haar tante had haar uitgenodigd voor het kinderprogramma op sabbat. Natasha ging op zondag met haar ouders naar de kerk, maar het kinderprogramma leek haar leuk en dus besloot ze erbij te zijn. Het was helemaal nieuw voor haar om kinderen de eredienst te zien leiden. Ze gingen voor in de liederen die gezongen werden en baden. Vier kinderen staken zelfs een preek af. Ze vond het geweldig kinderen op het kansel te zien. Toen stond Jiqui op om te spreken. Natasha luisterde met open mond. Dit meisje was nog jonger dan Natasha zelf! *Hoe kan zo'n klein meisje zo preken?*, vroeg ze zich af. Toen fluisterde ze tegen haar tante, 'Mi sala! [Wat mooi!] Dat wil ik ook!'

Natasha wilde weer naar de Adventkerk en haar ouders vonden het goed. Sindsdien heeft Natasha geen kerkbezoek op sabbat overgeslagen. Ze vindt vooral de sabbatschool erg leuk door de leuke liedjes voor de kinderen en het mooie Bijbelverhaal dat elke week verteld wordt. 'Het is geweldig daar! Ik vind het zo mooi dat de lerares zo over God praat dat wij het ook begrijpen. Mi sala!'. Een paar maanden later organiseerden de kinderen een ander speciaal programma. Deze keer deed Natasha mee. Ze vertelde de mensen dat ze naar de kerk bleef komen door de preek van een klein meisje. Daarna vroeg Natasha Jiqui naar voren te komen en bedankte ze haar voor haar rol in het programma.

Jiqui wist niet dat Natasha door haar preek naar de kerk was blijven komen. Wat fijn dat God haar woorden had gebruikt om Natasha's hart te raken. Natasha ziet uit naar de dag dat zij ook mag spreken in de kerk. 'Dan vraag ik Jiqui me te helpen', zegt ze. 'Ook nodig ik mijn ouders en vrienden uit te komen. En ik zal God vragen me te helpen meer over Jezus' liefde te vertellen, net als Jiqui deed toen zij sprak. Ik denk dat God mijn gebed wel beantwoordt. Hij deed het ook bij Jiqui!'

Jiqui en Natasha zouden het geweldig vinden als jij Gods liefde met anderen deelt. Dan kunnen ook die mensen enthousiast raken over God. Dat kun je deze week al doen!

Een vreemde droom

Papoea-Nieuw-Guinea, 12 november

Dada

Heb je weleens raar gedroomd? Op een nacht had Dada een vreemde droom terwijl hij sliep in zijn huis in Papoea-Nieuw-Guinea. Dada droomde dat hij een vreemdeling zag die een rare boodschap voor hem had. 'Je volgt de waarheid niet', zei de vreemdeling. Dada vroeg zich af wat de vreemdeling bedoelde. Hij was nog maar een jongen, maar hij begreep wel dat de vreemdeling over God sprak. Volgde hij God niet? De vreemdeling vervolgde: 'Zet een punt achter wat je nu doet en aanbid God in een kerk die de sabbat houdt', zei hij.

Dada was helemaal de kluts kwijt toen hij wakker werd. Hij geloofde in God, maar hij ging niet naar de kerk en las niet in zijn Bijbel. Hij besloot op zoek te gaan naar een kerk die God op sabbat aanbad. Er waren een paar kerken in zijn dorp. De eerste kerk die hij tegenkwam, aanbad God op zondag. Dat gold ook voor de tweede en derde kerk waar hij op stuitte. Tot hij een kerk vond die in niets op de andere kerken leek. Mensen gingen op sabbat naar de Adventkerk. Dada dacht weer aan zijn droom en bezocht de eredienst op sabbat.

Wat was het genieten! De andere jongens en meisjes waren aardig en vriendelijk. De volwassenen glimlachten naar hem en verwelkomden hem met open armen. Elk sabbat ging hij weer naar de kerk. Terwijl hij dat deed, leerde hij over God vanuit de Bijbel. Hij kwam te weten dat de God van de Bijbel niet dezelfde was als de God waar zijn ouders hem over hadden verteld. Vader zei altijd dat God zo groot was dat niemand Hem kon kennen. Moeder beweerde dat God zo groot was dat Hij Dada, en geen ander mens ter wereld, kende. Toch laat de Bijbel weten dat God iedereen kent en graag wil dat iedereen Hem kent. Dada wilde God kennen en hij verlangde ernaar dat God hém kende.

Vader en moeder vonden het maar niks dat Dada op sabbat naar de kerk ging. Moeder eiste dat Dada een punt zou zetten achter zijn kerkbezoekjes en daarom maakte ze hem belachelijk. Vader probeerde er eveneens voor te zorgen dat Dada niet langer naar de kerk zou gaan en joeg hem het huis uit. Dada vond het vreselijk dat zijn familie hem zo behandelde. Toch wilde hij de waarheid volgen. De vreemdeling in de droom had gezegd dat hij de waarheid volgde als hij op sabbat naar de kerk ging. Daarom bleef hij de kerk op sabbat bezoeken.

Elke keer dat zijn familie hem slecht behandelde, dacht Dada aan een Bijbelverhaal over Jezus. In dat verhaal sprak Jezus tegen een groep mensen, terwijl zijn moeder en broers buiten op Hem stonden te wachten om met Hem te praten. Toen zei iemand tegen Jezus, 'Uw moeder en uw broers staan buiten, ze willen U spreken'. Jezus antwoordde en zei: 'Wie is mijn moeder en wie zijn mijn broers?' Hij maakte een gebaar naar zijn leerlingen en zei: 'Zij zijn mijn moeder en mijn broers. Want ieder die de wil van mijn Vader in de hemel doet, is mijn broer en zuster en moeder'.¹

Elke keer dat moeder hem kwalijk nam dat hij probeerde God te gehoorzamen, stelde Dada zich voor dat Jezus tegen hem zei: 'Dit is mijn broer! Want wie de wil van mijn Vader in de hemel doet, is mijn broer!'. Als vader hem het huis uitzette omdat hij God wilde gehoorzamen, beeldde Dada zich in dat Jezus hem zei: 'Dit is mijn broer! Want wie de wil van mijn Vader in de hemel doet, is mijn broer!'. Hij vond het een heerlijk idee Jezus te zien als zijn grote Broer. Hij kon zich geen betere grote Broer wensen!

---

¹ Mattheüs 12:46-50

Dada bidt dat zijn familie zijn voorbeeld volgt en de waarheid zal zoeken. Een paar van zijn vrienden gaan nu op sabbat met hem mee naar de kerk. Dada hoopt zijn hart binnenkort aan Jezus te geven door de doop.

Met jullie zendingsgeld dit kwartaal richten we Hope Channel televisie op en Hope FM Radio in Papoea-Nieuw-Guinea. Daardoor kunnen mensen door het hele land over Jezus leren. Dank jullie wel dat jullie veel willen geven.

Een vis en een fel licht

Vanuatu, 19 november

John

Op een vrijdag gebeurden twee heel ongewone dingen in Vanuatu, een land in de Stille Oceaan dat uit vele kleine eilanden bestaat. Vader liep op het strand toen hij een vis op het witte zand zag liggen. Het was heus niet de eerste keer dat hij zoiets meemaakte, maar dit was geen gewone vis. Deze vis was springlevend en ongedeed. Snel pakte vader de vis op en nam hem mee om aan John te laten zien. John kende het eiland nog niet goed. Hij kwam van een ander eiland en was hier op reis. Omdat hij niemand kende, had vader hem uitgenodigd bij hen thuis. 'Kijk nou', zei vader terwijl hij John de levende vis voorhield. John keek verbaasd. Hij had nog nooit zoiets gezien.

Een paar uur na zonsondergang gebeurde er voor de tweede keer iets vreemds. John nodigde vader en zijn gezin uit om buiten het huis te zitten en naar verhalen te luisteren over Jezus. Vader, moeder en de kinderen waren vol aandacht toen John voorlas uit de Bijbel. Terwijl ze luisterden, brandde er plotseling een helder licht vanuit het huis. Het licht was zo fel dat het vader de stuipen op het lijf joeg. Moeder was ook bang, evenals de kinderen. Vader liep naar de voordeur van het huis en stapte naar binnen. Tot zijn verbazing ontdekte hij dat de oude lantaarn het weer deed. De lantaarn werkte op batterijen en was al een tijd lang stuk. Vader pakte de lantaarn op om het ding eens beter te bestuderen. Op dat moment doofde het licht weer.

Vader nam de lantaarn mee naar buiten zodat de anderen het ook konden zien. Hij opende het klepje en zag dat er geen batterijen in zaten. Hij probeerde de lantaarn opnieuw aan de praat te krijgen, maar dat lukte hem niet. 'Het is een wonder', zei John. Vader liet Johns woorden even op zich inwerken. Hij dacht aan de levende, ongedeede vis. Hij dacht aan het heldere licht in de lantaarn waar geen batterijen in zaten. Hij sloeg alles op en bleef eraan denken.

Enige tijd later nodigde John vader uit om met hem mee te gaan naar het andere eiland. Op het eiland bezochten vader en John een grote evangelisatiebijeenkomst die in een sporthal gehouden werd. Vader keek toe terwijl 3000 mensen hun hart aan Jezus gaven door de doop. Hij dacht aan de springlevende, ongedeede vis op het witte zandstrand. Hij dacht aan het heldere licht in de lantaarn zonder batterijen. *Dat waren wonderen!*, besefte hij. Hij besloot zijn hart aan Jezus te geven.

Vader is nu ouderling in de Adventkerk op zijn eiland. Door de twee vreemde gebeurtenissen op die vrijdag in Vanuatu, is zijn leven nooit meer hetzelfde geweest.

Dank je wel voor het geld dat je dit kwartaal tijdens de dertiende sabbat wilt geven. Daarmee kunnen we ervoor zorgen dat andere gezinnen in Vanuatu en over de hele wereld God beter leren kennen door een kinderprogramma op tv, King's Kids Discipleship Series. Laten we dit kwartaal ons geld opzij zetten om die kinderprogramma's te kunnen maken om kinderen te doen inzien dat God van hen houdt.

Een bal en een kip

Vanuatu, 26 november

Joe

Heb je ooit een hevige storm meegemaakt? Ja? Dan kan je je misschien wel voorstellen hoe het is om in een tornado te belanden. In 2015 trof een krachtige tornado op niveau 5 vele van de eilanden die tot Vanuatu behoren in de Stille Oceaan. Ontelbare huizen en kerken werden toen vernietigd. De inwoners van deze eilanden hadden hulp nodig. Een paar maanden later reisde een team vol jongemannen en een Australische aannemer, genaamd Peter, vanuit Vanuatu van eiland naar eiland. Ze bouwden 41 nieuwe gebouwen die sterk genoeg waren om een tweede tornado te doorstaan.

Op één van de eilanden, Tanna, ligt een klein dorpje op de top van een berg. Het dorpje heet Nukuka en maar weinig mensen hebben het ooit bezocht. De dorpingen hadden een nieuwe kerk nodig en daarom namen de bouwers hout, beton, een dak en andere materialen voor hen mee op hun boot. Eerst stalden ze alles uit op het strand, daarna sleepten ze de spullen de berg op. In de tijd dat ze de nieuwe kerk bouwden, werden de aannemers omringd door spelende kinderen. De kinderen hadden geen speelgoed, maar deden spelletjes met stokken en ander speelgoed dat ze in elkaar geknutseld hadden met behulp van takken.

Het duurde een week voordat het nieuwe kerkgebouw klaar was. In die week moest Peter, de Australische aannemer, met het vliegtuig terug naar de stad Vila om wat benodigdheden op te pikken voor de nieuwe kerk. Een van de jonge jongens, laten we hem Joe noemen, hoorde dat Peter op het punt stond weg te gaan. Joe ging naar Peter toe om hem iets te vragen. 'Kan je een voetbal voor me meenemen als je weer komt?', vroeg hij. Vriendelijk keek Peter aan. 'De meeste kinderen zijn bang voor me en kijken wel uit iets tegen me te zeggen', zei hij. 'Omdat jij mij iets hebt gevraagd, neem ik de voetbal voor je mee. Maar ik wil jou ook iets vragen: die bal zal niet alleen jouw bal zijn, het is de bal van het dorp, waar alle kinderen mee mogen spelen.'

De jongen knikte en rende weg om weer te spelen. Een paar dagen later kwam Peter terug op Nukuka. Hij beklom de berg met iets speciaals onder zijn arm: een echte voetbal. Bij aankomst rende de jongen naar Peter toe. Toen Peter hem de bal gaf, zag hij dat de jongen een brok in zijn keel had en zijn tranen wegslikte. Die sabbat was nog specialer dan anders. Alle dorpingen kwamen samen in de nieuwe kerk op de top van de berg om God te aanbidden. Dit gebouw zou hen beschermen als er weer een tornado kwam.

Op zondag vertrokken de bouwers en het hele dorp liet alles uit hun handen vallen om gedag te zeggen. Tot die groep mensen behoorden ook Joe, zijn moeder (een weduwe) en zijn kleine zusje. De jongen had een bedankje gekocht voor Peter – een levende kip en een stokje suikerriet. Wat een gul gebaar! Peter bedankte hem voor zijn cadeau, maar nam alleen het stokje suikerriet aan. Jezus leert ons, 'Geven maakt gelukkiger dan ontvangen'². Zowel Peter als de jongen hebben dat die dag ervaren. Wat geef jij aan anderen om hun te laten zien dat Jezus van hen houdt?

---

² Handelingen 20:35

De vluchteling

Solomoneilanden, 3 december

Tiroa

Tiroa sjokte het modderige pad af. Tranen stroomden langs zijn stoffige gezicht. Een paar vrouwen zagen hem op hun terugtocht naar het dorp. 'Ga maar snel naar huis', zei één vrouw. 'Het wordt snel donker'. 'Nee', zei hij stellig. 'Ik ga niet terug. Dan slaan ze me weer'. Het sterke verweer van de jongen verbaasde de vrouwen. Ze kwamen te weten dat hij Tiroa heette en tien jaar oud was. Hij was weggelopen van zijn oom en tante die in een dorp in de bergen woonden. De vrouwen konden de jongen moeilijk in de steek laten en daarom bood Enta aan dat hij met haar mee naar huis mocht. 'Na wat eten en een lekker bad voel je je vast weer wat beter', zei ze glimlachend tegen hem. Tiroa voelde dat hij haar kon vertrouwen en volgde haar naar haar woning.

Enta maakte wat aardappels, cassave, bananen en papaja klaar voor de avondmaaltijd. De jongen at gretig. Daarna waste hij zijn gezicht en dommelde hij in op de slaapmat die Enta voor hem op de vloer had gelegd. Tiroa werd wakker met de aanblik van nog meer eten. Met een grote maar verlegen glimlach bedankte Tiroa zijn nieuwe tante, Enta. Hij vond haar aardig! Het was vrijdag en 's avonds bad het gezin bij zonsondergang. Tiroa keek toe terwijl de anderen op de harde, houten vloer knielden en hun handen vouwden. Hij volgde hun voorbeeld. Na een maaltijd van ananas en bananen naar binnen te hebben gewerkt, nestelde de jongen zich op zijn slaapmat en viel hij weer in slaap. Op sabbatochtend at het gezin hun ontbijt en kleedden ze zich aan om naar de kerk te gaan. Tiroa had daar geen zin in. Tante Enta voelde wel dat het Tiroa nerveus maakte en vond het goed dat hij thuisbleef.

In de daaropvolgende week kwam het gezin elke avond samen om de dag te sluiten. Ze zongen een lied, luisterden naar een Bijbelverhaal en baden. Die sabbat wilde Tiroa wel graag met tante Enta mee naar de kerk. Tiroa genoot van de sabbatschool. Hij vond het verhaal mooi en had het naar zijn zin door de liedjes die gezongen werden. Hij kende al wat liedjes door hun avondsluiting en kon meezingen met de andere kinderen. Tiroa's familie ontdekte waar hij zich schuilhield en kwamen hem opzoeken. Tiroa was bang dat ze hem zouden dwingen met hen mee te gaan, maar tante Enta overtuigde hen ervan dat hij beter bij haar kon blijven. Ze stemden toe.

Tiroa is nooit naar school geweest. Hij kan dus ook niet lezen of schrijven. Tante Enta wil hem maar al te graag naar school laten gaan. In de tussentijd zijn er andere belangrijke lessen om te leren; vertrouwen en gehoorzaamheid bijvoorbeeld. Voordat hij was weggerend, had Tiroa wel gehoord over de Here Jezus. Toch wist hij niet dat Jezus van hem hield. Eigenlijk wist hij helemaal niet wat liefde was totdat tante Enta en haar gezin hem in huis namen. Nu leren ze hem dat ze van hem houden en dat Jezus dat ook doet.

Met ons zendingsgeld kunnen we mensen zoals Tiroa leren dat Jezus van hen houdt. Dank je wel dat je jouw geld wilt geven.

Geweldige, onverklaarbare God

Tuvalu, 10 december

Junior

Junior verlangde zo naar thuis. Hij miste zijn ooms en tantes. Hij miste zijn opa en oma. En bovenal miste hij zijn moeder en vader. Junior verlangde naar zijn familie omdat hij, ver van huis, naar een adventistische kostschool ging. In groep acht van de basisschool was het Juniors grootste wens de brugklas te beginnen op een adventistische middelbare school. Er was alleen geen adventistische middelbare school in Tuvalu, het land waar hij woonde. Tuvalu is een klein land in de Stille Oceaan dat uit negen eilanden bestaat. En dus bad Junior.

‘God, help me alstublieft naar een adventistische school te kunnen gaan’, bad hij. Ook zijn tantes en ooms gingen op hun knieën. Zijn opa en oma baden voor hem. Evenals zijn ouders. God beantwoordde hun gebeden op een manier die je bijna niet kunt geloven. Junior kon naar een adventistische middelbare school gaan in een ander land, Fiji. Hij moest twee en een half uur vliegen vanuit zijn thuis in Tuvalu om bij zijn nieuwe school te komen in Fiji. Junior was er zo blij mee dat God zijn gebeden had beantwoord. Hij vond het geweldig naar de *Navesau Adventist High School* te kunnen gaan. Maar hij had heimwee.

Toen gebeurde er iets vreselijks. Een mug beet Junior waardoor hij knokkelkoorts kreeg. Wat voelde hij zich ellendig! En daar kwam nog een schepje bovenop: COVID-19. Vanuit het verre Tuvalu besloot Juniors familie hem naar huis te laten overkomen. Zijn familie stond te springen hem op het vliegveld te zien. Toch mocht niemand hem een knuffel geven vanwege de regels omtrent COVID-19. Zelfs zijn hand schudden was niet toegestaan. In plaats daarvan moest Junior naar een speciale ruimte om in quarantaine te gaan. De quarantaine zou veertien dagen duren om er zeker van te zijn dat hij geen COVID-19 had en iemand kon aansteken. Junior begreep het nut niet van de quarantaine. Hij wist zeker dat hij geen COVID-19 had. Hij had knokkelkoorts en was doodziek. Hij bad.

Junior had daar geen weet van, maar zijn moeder deed er alles aan om bij hem te komen; ze stelde zelfs voor zich bij hem te laten opsluiten. Ze wilde voor haar zoon zorgen en vond het geen enkel probleem veertien dagen in quarantaine met hem te zitten. In de eerste nacht van Juniors quarantaine werd hij plotseling wakker en zag hij tot zijn verbazing dat hij niet alleen was. Moeder stond aan zijn voeteneind! Hij kon zijn ogen niet geloven. ‘Mama, ben jij dat?’, vroeg hij. Met een brede glimlach op haar gezicht beaamde moeder zijn vraag en zei ze dat ze voor hem zou zorgen tot hij weer beter was. Junior glimlachte terug. Plotseling voelde hij zich een stuk beter! God had zijn gebed beantwoord. ‘Het gaat wat beter met me’, zei hij.

En dat was echt zo. Junior knapte snel op en toen de quarantainetijd erop zat, ging hij naar huis. Hij vond het zo heerlijk met zijn ooms en tantes, zijn opa en oma en moeder en vader te zijn. En bovenal genoot hij van Gods liefdevolle aanwezigheid in zijn leven.

Maar één God

Samoa, 17 december, door Saunoamaalii

In Samoa vond de tienjarige Saunoamaalii het heerlijk over God te leren. Vader stuurde de jongen wekelijks naar de zondagsschool en Saunoamaalii genoot ervan. Hij vond het niet erg op zondag naar de kerk te gaan, terwijl de andere kinderen buiten speelden. Hij wilde God maar al te graag beter leren kennen. Toch snapte hij het niet helemaal. Vader ging op zondag niet met hem mee naar de kerk, hij bezocht een andere kerk. Saunoamaalii begreep niet waarom ze zondags niet samen naar dezelfde kerk konden gaan.

Een paar andere dorpingen stonden voor hetzelfde raadsel. Waarom bezocht Saunoamaalii de ene kerk en zijn vader de andere? Diezelfde dorpingen werden steeds bozer op vader en de leiders van het dorp riepen hem op het matje. Vader moest naar een grote bijeenkomst komen. Op die bijeenkomst vuurden de leiders van het dorp de ene na de andere vraag over God op vader af. Het waren geen makkelijke vragen, maar vader veranderde niet van gedachten.

Hij zag niet in wat het probleem was om zijn zoon naar de kerk te sturen en zelf naar de andere te gaan. 'Saunoamaalii's kerk aanbidt dezelfde hemelse God als de God die mijn kerk vereert', zei hij. Een aantal dorpingen waren het totaal niet eens met vaders antwoord. Toch hielden de leiders van het dorp hun mond. Ze aanvaardden vaders antwoord en gingen geen discussie meer met hem aan. Saunoamaalii vergat nooit wat zijn vader had gezegd. Er is maar één God in de hemel. De Bijbel verklaart niet voor niets; 'De HEER, onze God, de HEER is de Enige!'.

In de loop der jaren verloor Saunoamaalii zijn interesse in God. Hij bracht zijn tijd veel liever door met vrienden. Zijn vrienden hadden geen oog voor God en hij begon hun slechte gewoonten over te nemen. Vader maakte zich grote zorgen. Hij vond dat de vrienden van zijn zoon geen goede invloed op hem hadden en wenste dat zijn zoon weer over God wilde leren. Op een dag kwam iemand naar Saunoamaalii toe en begon met hem over God te praten. Saunoamaalii had lange tijd niet aan God gedacht en plots borrelde het verlangen in hem op weer over God te leren. Thuis zei hij tegen zijn ouders dat hij de Bijbel wilde bestuderen. Wat was vader blij!

Hij stuurde de jongen naar een Bijbelschool die speciaal voor pubers was opgericht. En net als vroeger genoot Saunoamaalii ervan verhalen over God te horen. Saunoamaalii groeide op en trouwde. Hij kreeg twee zoons en drie dochters. Op een dag ontdekte hij dat vlakbij zijn thuis een kerk in aanbouw was. Omdat hij in de buurt woonde, bood hij aan te helpen. Hij droeg zijn steentje bij tot de kerk klaar was. Terwijl hij werkte, hoorde hij de predikant en anderen over God spreken. Hij vond het fijn daarnaar te luisteren. Hij bedacht hoe fijn hij het als jongen had gevonden om over God te horen.

Het deed hem dan ook goed dat de predikant zijn huis begon te bezoeken. De predikant gaf Bijbelstudies aan zijn gezin en Saunoamaalii leerde steeds iets nieuws over God. Hij ontdekte dat God in het vierde gebod mensen opdraagt de sabbat, de zevende dag, te heiligen en niet de zondag, de eerste dag van de week. Het duurde niet lang voor hij besloot zevendedagsadventist te worden. Saunoamaalii realiseerde zich dat er maar één God is. 'De God die jij aanbidt, is dezelfde God die ik aanbid, op de sabbat na', zei hij tegen de predikant. 'Nu heb ik de hele waarheid gevonden!'

Saunoamaalii studeert nu om predikant te worden. Hij wil iedereen laten weten dat er slechts één God is – de God van de sabbat op de zevende dag.

Dank je wel voor je geld deze dertiende sabbat. Daarmee kunnen we mensen in Samoa en de hele divisie leren over de enige hemelse God – en dat Hij spoedig komt om ons thuis te brengen.

Een groot feest!

Australië, 24 december

Tia, Eleora & Bella

Tia is dertien jaar oud en woont in Australië. Op een dag vroeg de moeder van één van Tia's schoolvriendinnen aan haar of ze een speciale maaltijd wilde voorbereiden voor mensen in nood. 'Waarom niet?', dacht Tia bij zichzelf. En dus zetten Tia en twee vriendinnen, de veertienjarige Eleora en de tienjarige Bella, na schooltijd koers naar een adventkerk. Tia had het er maar druk mee. Eerst dekte ze de tafels met tafelkleden en versieringen. Daarna ging ze naar de keuken van de kerk, waar ze zich door een hele berg sla, komkommer en cherrytomaatjes werkte om een megasalade te maken. Daarna hielp ze bij de voorbereiding van de perzikvlaai als toetje.

Anderhalf uur lang werkten Tia en haar twee vriendinnen zich uit de naad. Ze kwebbelden vrolijk terwijl ze bezig waren. Ze hadden het naar hun zin! Daarna druppelden de mensen langzaam binnen voor de maaltijd die om half 6 geserveerd zou worden. Tia begroette de mensen bij hun binnenkomst in de dinerzaal. 'Hallo', zei Tia tegen een oudere dame met een rollator. 'Hallo lieverd', antwoordde de bejaarde vrouw. 'Welkom', zei Tia tegen een oude man met een stok in zijn hand. 'Hallo jongedame', antwoordde de oude man. Meer zei Tia niet. Ze wilde wel met de mensen praten, maar ze was ook heel verlegen en stond met haar mond vol tanden. 'Hallo', zei Tia tegen een moeder met een klein meisje aan haar hand. 'Hé', zei Tia tegen het kleine meisje dat er nog verlegener uitzag dan zijzelf.

Al snel was de dinerzaal gevuld met meer dan honderd hongerige mensen. Tia keek toe terwijl de mensen haar salade aten vol sla, komkommers en cherrytomaatjes. Ze zag dat sommigen de perzikvlaai wilden proeven. Ze hoopte maar dat er genoeg sla en perzikvlaai voor iedereen zou zijn. Gelukkig was er meer dan genoeg! Ze kon zelfs mee-eten! 'Lust je ook wat?', vroeg één van de volwassen vrijwilligers haar. Tevreden aten Tia en haar vriendinnen de sla en perzikvlaai in de tuin buiten het kerkgebouw. Ze waren expres niet aan een tafel in de dinerzaal gaan zitten, omdat ze de andere mensen genoeg ruimte wilden geven om fijn te kunnen eten.

Tia was blij. Het was leuk geweest de tafels te dekken. Het was leuk geweest het eten voor te bereiden. Ze vond het fijn de mensen bij binnenkomst gedag te zeggen. Ze genoot van het eten. Maar ze vond het vooral geweldig andere mensen te helpen. Na die eerste maaltijd bood Tia aan iedere maand te helpen bij wat er nodig was om mensen in nood een maaltijd te serveren. Ze zei dat iedere jongen en ieder meisje mee zou kunnen helpen. 'Het is hartstikke leuk en als je mag en kan, is het heel gezellig, interessant en geweldig om te helpen', zei ze. 'Ik denk dat Jezus van ons vraagt mensen uit te nodigen om voor hen te zorgen. Hij was ook altijd tussen de mensen!'

Dank je wel voor jouw geld. Daarmee kunnen we de liefde van Jezus verspreiden!

Biddende wilde ezels

'Dertiende' sabbat (dit kwartaal heeft 14 sabbatten), 31 december

Oma wilde niets liever dan dat opa op sabbat met haar mee zou gaan naar de kerk in Finke, Australië. Maar opa had andere plannen. Zijn leven lang was hij op zondag naar de kerk gegaan. Oma begon ervoor te bidden. Ze bad dat God opa's hart zo zou aanraken dat hij tot het besef kwam dat sabbat de juiste dag is om naar de kerk te gaan. Op een dag wilden opa en oma een bezoekje brengen aan de ouders van opa die een eind uit hun buurt woonden. Ze namen hun jonge kleinzoon, Kurt Lee, mee. Er was geen kerk in de buurt van het huis en dus besloot oma op sabbat zelf een kerkdienst te organiseren in de tuin. Ze vroeg of opa en Kurt Lee ook mee wilden doen. Opa moest er niet aan denken.

'Dit is de sabbat van jouw kerk!', zei hij. 'Ik aanbid God morgen'. Terwijl opa aan zijn auto sleutelde, hielden oma en Kurt Lee samen de eredienst. Tijdens hun gebed hoorden ze voetstappen achter zich. Uit nieuwsgierigheid openden ze hun ogen en stonden ze oog in oog met twintig wilde ezels. De ezels stonden maar een paar meter verderop en schudden krachtig met hun kop. 'Kijk, Nana!', piepte Kurt Lee. 'Ze willen ook meedoen met onze dienst en de sabbat houden!' En dat is precies wat de ezels deden. Ze luisterden aandachtig terwijl oma en Kurt Lee uit de Bijbel lazen. Ze knikten met hun kop toen oma en Kurt Lee zongen.

Aan het einde van de eredienst knielden oma en Kurt Lee neer voor gebed. Toen ze klaar waren, zagen ze tot hun verbazing dat de drie ezels die vooraan in de kudde stonden eerbiedig knielden. De rest van de kudde had hun kop gebogen. 'Hé opa, kom eens kijken!', riep oma opgewonden. 'Je gelooft nooit wat hier gebeurt!' Opa liet zijn auto in de steek om het wonderbaarlijke spektakel met eigen ogen te zien. Terwijl ze hun ogen er niet vanaf konden houden, liepen opa en Kurt Lee langzaam naar de sabbatvierende ezels. Tot hun grote verbazing stonden de dieren, die normaal gesproken zo schuw waren, toe dat opa en zijn kleinzoon hen liefdevol aaiden.

Nooit was er zo'n bijzondere eredienst op sabbat te zien. Twintig ezels lieten op een wonderbaarlijke manier zien dat de Heer van de sabbat zijn schepsels nog steeds bestuurt. Na deze bijzondere gebeurtenis besloot opa de sabbat te vieren. Nu gaat hij iedere week met oma naar de kerk.

Dank je wel dat je deze sabbat geld geeft aan de dertiende sabbatschoolcollecte. Daarmee kunnen we heel Australië en de Zuid-Pacific Divisie laten weten hoe fijn het is de sabbat te vieren.